

førerne nyde saa stor Anseelse som muligt og navnlig ogsaa, at Sagførerne socialt ere nogenlunde ligestillede med Dommerne derved, at der fordres de samme Betingelser, de samme Kvalifikationer af dem for at blive Sagfører. Jeg mener, at i mange Tilfælde, hvor Befolkningens Tærv skal varetages, er dette netop af Interesse. Jeg skal forøvrigt ikke komme nærmere ind paa de enkelte Bestemmelser om Sagførerraadet, jeg antager ikke, at Lovforslaget kan siges at maatte staa eller falde dermed. De Ting, som Sagførerraadene ville have at udrette efter Lovforslaget, ere blandt Andet følgende: Ethvert Sagførerraad skal virke til, at de til dets Kreds hørende Sagførere, saavel i deres egentlige Sagførervirksomhed, som i deres øvrige juridiske Forretninger, ikke blot holde sig Lovene efterrettelige, men ogsaa undgaa Alt, hvad der ikke stemmer med den Hæderlighed, Nøiagtighed og Paalidelighed eller med den Natelse for Statsmyndighederne, som en offentlig beskiftet Sagfører altid maa udvise. Jeg kan ikke se, at der fra et almindeligt Synspunkt egentlig kan indvendes Noget imod, at Standens Medlemmer paa denne Maade indbringes kontrollere hinanden. Endvidere ville Sagførerraadene efter § 36 have at føre Tilsyn med de Mænd, som forberede sig til Sagførervirksomheden ved Netterne i vedkommende Kreds, saa at de skulle afgive Erklæring, om den Paagjældende virkelig paa de Kontorer, hvor han har været, har benyttet Veligheden til at uddanne sig saaledes, at han kan antages at blive en god og brugbar Sagfører og afgive en Erklæring, om han i det Hele taget har opført sig som en hæderlig Forretningsmand og ført en retsfasten Wandel. Jeg kan ikke se, at saadanne Bestemmelser kunne gjøre Skade; jeg maa tværtimod mene, at det, set fra Befolkningens Standpunkt, naar, Sagførerne selv ville finde sig deri, maa være særdeles nyttigt og godt. Endelig med Hensyn til den Myndighed, som Sagførerraadene ville faae i Forholdet mellem Sagførerne og den enkelte Klient, da gaar den selvfølgelig ikke videre end, at det vil afhænge af vedkommende Part, om han vil underkaste sig Sagførerraadets Kjendelse eller ikke. Nu er det saaledes, at naar en Mand ikke vil betale sit Salær, som Sagføreren mener at have Krav paa som Omkostninger ved en Sag, maa han negte det og lade sig sagsøge af vedkommende Sagfører. Det kan være en besværlig og kostelig Bei; men efter Lovforslaget her vil den vedkommende Privatmand, som føler sig forurettet ved Salærets Beregning, kunne indanke det først for Kredsraadet og

endelig for det overordnede Sagførerraad, hvis han mener, at den Bei er hurtigere og billigere, og at han i det Hele kan være tjent dermed. Jeg skal forøvrigt anføre et Exempel, der er kommet mig for Dre i disse Dage, at Sagførerraadet har afgjort et Salærspørgsmaal, hvor der var Tale om en Sum af 8,000 Kr. saaledes, at det blev nedsat til omtrent 4,000 Kr. Det er der aldeles ingen Tvivl om, at paa denne Maade vil man faae Afjorelser saaledes, at det ikke vil kunne tilstedes nogen enkelt Sagfører at beregne sig et Salær ud over det, hvad hæderlige og dygtige Sagførere i Almindelighed gjøre. Nu kan man sige: Ja, det kunne vi ikke være tjente med, det ville vi ikke, det er for Meget. Men jeg maa gjøre opmærksom paa, at det bliver ikke bindende for de Paagjældende, undtagen de selv i Forveien underkaste sig det og sige, at de ville være fornøiede med Sagførerraadets Kjendelse, og der er jo mange Tilfælde, hvor en Mand, der ikke ret kan forstaa, hvilken Værdi det Arbejde har, der er udført for ham, vil være fuldkommen tilfreds, naar han faar at vide, at det Salær, som er beregnet, ikke er større, end hvad der er almindeligt blandt hæderlige Sagførere, og der vil være mange Tilfælde, hvor Manden vil være fuldstændig tilfreds med denne Kjendelse, naar han blot er kommen paa det Rene dermed, saa at han vil sige, at vedkommende Mand skal have, hvad der tilkommer ham, men heller ikke Mere; og det, der tilkommer ham, vil i Reglen være det, som almindelig beregnes af de hæderligste og dygtigste Sagførere. Jeg skal med disse Ord indskrænke mig til at anbefale det foreliggende Lovforslag til Thingets Bevillie.

Klein: Det foreliggende Forslag kan siges at falde i to Dele. Den første Del gaar ud paa en Revision af den nuværende Sagførerlov af 26de Mai 1868. Den anden Del gaar ud paa at give Lovbestemmelser om Ordningen af Sagførerraadet. Det forekommer mig, at der nok kunde reises det Spørgsmaal, om der er nogen paatrængende Nødvendighed for eller Interesse af nu at fremme denne Sag om Ordningen af Sagførervæsenet, om ikke den kunde vente og navnlig sættes i Forbindelse med den efter min Formening unægtelig lang vigtigere Retsreform, som man vel dog tør haabe at imødesee i en ikke altfor fjern Fremtid. Jeg skal imidlertid erkjende, at det jo stiller sig noget tvivlsomt, naar denne Retsreform kan ventes, og at der derfor i og for sig vel kan være Grund til at tage fat paa mindre